
Carlos Castaneda <00.htm>

Laiko ratas

Don Juano mokymas

Galia priklausyti nuo to, koki žinojimą esi įvaldęs. Kokia prasmė išmanyti nenaudingus dalykus? Jie neparuoš mūsų neišvengiamam susidūrimui su nežinomybe.

Niekas šiam pasauly neduoda dovanai. Kad ir ką reiktų išmokti, tenka mokytis per vargą.

Žmogus žengia į pažinimą tarsi į karą: labai budrus, su baime, su pagarba ir visiškai savim pasitikėdamas: bet kuriuo kitu būdu eiti į žinojimą ar į karą yra klaida, ir kas taip elgsis gali neišgyventi, kad ją apgailėtų.

Kai žmogus išpildo visus keturis reikalavimus-būti budriam, turėti baime, pagarbą ir visišką pasitikėjimą,-jis nebedarys klaidų, už kurias turėtų atsiskaityti; jo elgsenoje nebeliks vietos chaotiškiems kvailio veiksams. Jei jam nepasiseks ar patirs pralaimėjimą, jis pralaimės tik pačią kovą ir nekils dėl to niekingų apgailestavimų.

Per ilgą susitelkimą į save sukelią baisų nuobodulį. Tokioje būsenoje žmogus yra kurčias ir aklas viskam kitam. Paties nuobodulio verčiamas, jis nustoja matyti stebuklus aplink save.

Kiekvieną kartą pasiryžęs mokytis, žmogus turi stengtis iš visų jėgų, o jo sugebėjimų ribas nubrėžia jo prigimtis. todėl nėra prasmės kalbėti apie pažinimą. Pažinimo baimė natūrali; visi ją patiriame, ir nieko čia nepadarysi. Tačiau, kad ir koks gąsdinantis būtų mokymasis, daug baisiau išivaizduoti žmogų be pažinimo.

Pykdami ant žmonių, sureikšminame jų veiksmus. Privalu atsikratyti šito jausmo. Žmonių veiksmai negali būti tokie reikšmingi, kad nusvertų vienintelę prasmingą mūsų alternatyvą: neginčytiną susidūrimą su begalybe.

Bet kuris kelias yra tik vienas iš milijonų. Todėl kovotojas niekada neturi pamiršti, jog kelias tėra kelias; jei jaučia, kad neturėtų juo eiti, jokiū būdu nereikia pasilikti. Jo sprendimas apleisti kelią ar likti jame negali priklausyti nuo baimės ar ambicijos. Į kiekvieną kelią reikia žvelgti idėmiai ir apdairiai. Kovotojas turi paklausti savęs: Ar šitas kelias turi širdį?

Visi keliai vienodi: jie veda į niekur. Tačiau kelias be širdies niekada nebus malonus. Kelias su širdim, priešingai, yra lengvas-kovotojui nereikia stengtis jį pamėgti; jis žada linksmą kelionę; jei tik sekis juo, su juo susiliesi.

Yra džiaugsmo pasaulis, kur nėra skirtumų tarp dalykų-todėl, kad nėra nieko, kas paklaustų apie skirtumus. bet tai ne žmonių pasaulis. Kai

kurie žmonės iš tuštybės tiki, jog gyvena dviejuose pasauliuose, bet tai tik jų tuštybė. Mums tėra vienas vienintelis pasaulis. Mes esame žmonės ir turime pasitenkinti žmonių pasauliu.

Žmogus turi keturis tikrus priešus: baimę, aiškumą, galią ir senatvę. Baimę, aiškumą ir galią įmanoma nugalėti, tačiau senatvės-ne. Jos poveikis gali būti atidėtas, bet nugalėtas-niekada.

Kita tikrovė

Kovotojas žino, jog jis tik žmogus. Jo vienintelis apgailestavimas - kad gyvenimas toks trumpas ir nepavyks sugriebti visų dalykų, kuriuos norėtų sugriebti. Bet jam tai ne problema, o tik apgailestavimas

Pasijutęs svarbus, žmogus apsunksta, pasidaro vangus ir tuščias. Kad taptum kovotoju, turi būti lengvas ir lankstus.

Kai žmonės /matomi/ kaip energijos laukai, jie atrodo kaip šviesos pluoštai, kaip balti voratinkliai, labai puikios gijos, nutįstančios nuo galvos iki kojų pirštų. Todėl matytojui žmogus atrodo kaip cirkuliuojančių skaidulų kiaušinis. Jo rankos ir kojos, tarsi švytintys pluoštai, besiskleidžiantys į visas puses.

Regėtojas /mato/ kiekvieną žmogų, susisiekiantį su aplinka ne savo rankomis, bet per ilgą skaidulų pluoštą, kuris šauna į visas puses iš jo pilvo centro. Tos gijos jungia žmogų su aplinka, palaiko jo pusiausvyrą ir stabilumą.

Kai kovotojas išmoksta /matyti/, jis pamato, kad žmogus yra švytintis kiaušinis, nesvarbu, elgeta jis ar karalius, ir nieko čia nepakeisi; tiesą sakant, ką galima pakeisti švytinčiame kiaušinyje? Ką?

Kovotojas niekada nesijaudina dėl savo baimės. Verčiau jis mąsto apie energijos tėkmės /matymo/ stebuklus! Visa kita tik maivymasis, bereikšmis maivymasis.

Tik avigalvis gali savo noru užsibrėžti tikslą tapti žynių žmogumi. Blaiviai mąstantį tam reikia sugundyti. Yra daugybė žmonių, kurie su džiaugsmu prisiimtų tokią užduotį, bet jų neskaičiuosime. Dažniausiai jie būna kvaištelėję. Jie kaip tie moliūgo indai, kurie iš išorės atrodo puikiai, bet kai tik atsiranda spaudimas - tą pačią minutę, kai pripili į juos vandens - prakiūra.

Kai žmogus nesidomi /matymu/, kiekvieną kartą jam žvelgiant į pasaulį, viskas atrodo taip pat. Ir priešingai, kai išmoksta /matyti/, niekada /nebamato/ vis taip pat ir vis dėlto mato tą patį. /Matytojo/ akiai žmogus atrodo kaip kiaušinis. Kaskart /matydamas/ tą patį žmogų, jis /mato/ švytintį kiaušinį, bet tai ne tas pats švytintis kiaušinis

Senovės Meksikos šamanai /sajungininkais/ pavadino neišaiškintas, juos veikusias jėgas. Jie vadino jas sajungininkais, nes manė galėsią naudotis jomis kiek širdis geidžia. Šis ketinimas vos nepražudė šamanų, nes vadinamasis sajungininkas yra Visatoje be kūniško pagrindo egzistuojanti būtybė. Mūsų dienų šamanai jas vadina /neorganinėmis būtybėmis/. Klausti, kokią funkciją atlieka sajungininkai, būtų tas

pats, kaip klausti, ką mes, žmonės, darome šiame pasaulyje. Mes čia esame, ir tiek. Ir sąjungininkai yra čia; galbūt jie buvo čia prieš mus.

Pats efektyviausias gyvenimo būdas - kovotojo. Prieš priimdamas sprendimą, kovotojas gali nerimauti ir mąstyti, tačiau apsisprendęs jis patraukia savo keliu laisvas nuo graužaties ir minčių; jo dar laukia milijonas kitų sprendimų. Toks kovotojo kelias.

Atsidūręs aklavietėje, kovotojas galvoja apie savo mirtį. Mirties idėja vienintelė sutramdo mūsų dvasią.

Mirtis yra visur. Ji gali būti automobilio šviesos ant kalvos, toli mums už nugarų. Jos gali pasimatyti tik akimirka ir išnykti tamsoje tarsi nušluotos, kad vėl pasirodytų ant kitos kalvos ir vėl išnyktų. Tai šviesos ant mirties galvos. Mirtis užsideda jas kaip skrybėlę, o tada šuoliais pasileidžia į priekį, vydama mus, vis artėdama ir artėdama. Kartais ji išjungia šviesas. Bet mirtis niekada nesustoja.

Visų pirma kovotojas turi suprasti, kad jo veiksmai yra beprasmiški; tačiau jis privalo eiti pirmyn, tarytum šito nežinotų. Tai šamanu /suvaldyta beprotybe/.

Žmogaus akys gali atlikti dvi funkcijas: viena - iš arti /matyti/ visatoje tekančia energija, kita - "žiūrėti į daiktus pasaulyje". Ne viena iš jų nėra geresnė už kita; tačiau pripratinti akis tik žiūrėti yra gėdingas ir nereikalingas praradimas.

Kovotojas gyvena veiksmu, o ne galvodamas apie veiksmą, ir ne galvodamas, ką galvos, kai veiksmą užbaigs

Kovotojas renkasi kelią su širdimi, kuri nors iš kelių, turinčių širdį, ir eina juo; jis džiūgauja ir juokiasi. Jis /mato/, todėl žino, kad gyvenimas taip greitai baigsis. Jis mato, kad niekas nėra svarbiau už nieką kitą.

Kovotojas neturi garbės, orumo, šeimos, šalies; jis teturi gyvenimą, kurią gyvena, ir šiomis aplinkybėmis vienintelis ryšys su bendražygiais yra jo suvaldyta beprotybe.

Kadangi niekas nėra svarbiau už nieką kitą, kovotojas renkasi kurią nors veiksmą ir veikia, tarytum jam būtų svarbu. Jo suvaldyta beprotybė verčia jį sakyti, jog tai, ką daro, yra svarbu, verčia jį veikti, tarytum iš tiesų taip būtų, tačiau jis žino, kad taip nėra; todėl kai veiksmas išpildytas, jis atsitraukia ramybėje, nė kiek nesijaudindamas, ar veiksmai buvo geri ar blogi, pavykę ar sužlugę.

Kovotojas gali nuspręsti likti visiškai pasyviu, nieko nedaryti ir elgtis taip, tarytum jam iš tiesų svarbu būti pasyviu. Čia jis vėlgi būtų teisingas, nes tai irgi jo suvaldyta beprotybe

Kovotojo gyvenime nėra tuštumos. Viskas pripildyta iki kraštų. Viskas pripildyta iki kraštu ir tarp visko - lygybes ženklas.

Vidutinis žmogus per daug galvoja apie tai, ar mėgsta kitus žmones ir ar yra jų mėgstamas. Kovotojas mėgsta ir tiek. Jis mėgsta, ką nori mėgti, ir trauk viską velniai.

Kovotojas prisiima atsakomybę už savo veiksmus, už pačius menkiausius

savo veiksmus. Vidutinis žmogus veikia, vadovaudamasis savo mintimis, ir niekada neprisiima atsakomybes už tai, ką daro.

Vidutinis Žmogus būna nugalėtojas arba nugalėtasis - priklausomai nuo to, jis tampa persekiotoju arba auka. Šios dvi būsenos dominuoja tol, kol jis /nepamato/. /Matymas/ išsklaido pergalės, pralaimėjimo ar kančios iliuziją.

Kovotoja žino, kad laukia; kol jis laukia, jis nieko nenori, todėl kad ir kokį menką jis gautų - tai bus daugiau negu jam reikia. Jei jam reikia valgyti, jis randa išeitį, nes jis nealkanas; jei jo kūnas sužeistas, jis randa išeitį, nes jam neskauda. ei žmogų kankina alkis ir skausmas - jis nėra kovotojas; alkio ir skausmo jėgos jį sunaikins.

Savęs neigimas yra silpnybė. Neigimo silpnybė pati blogiausia; ji verčia mus tikėti, kad darome didžius dalykus, kai iš tikrųjų esame įklimpę savyje.

/Intencija/ nėra mintis, objektas ar troškimas. /Intencija/ yra tai, kas gali padėti žmogui laimėti, kai jo mintys sako jam, jog pralaimėjo. Ji veikia nepriklausomai nuo kovotojo silpnybių. /Intencija/ yra tai, kas daro jį nepažeidžiamu. /Intencija/ yra tai, kas pastūmėja šamaną pro sieną, per erdvę, į begalybę.

Kai žmogus žengia į kovotojo kelią, pamažu jis suvokia, kad įprastas gyvenimas amžiams liko už nugaros. Įprasto pasaulio saugos priemonės jam nebegalioja; jei nori išlikti, jis privalo įsisavinti naują gyvenimo būdą.

Kiekvienos galia virstančios žinojimo dalelės centrinė jėga yra mirtis. Mirties prisilietimas yra esmingiausias, ir viskas, ką paliečia mirtis, tampa galia.

Tik mirties idėja padaro kovotoją pakankamai laisvu, kad galėtų atsisakyti savęs dėl bet ko. Jis žino, kad mirtis sėlina artyn ir neduos jam laiko prie nieko prisirišti, todėl nieko netrokšdamas, jis išbando viską.

Mes esame žmonės, mūsų lemtis yra mokytis ir būti nublokštiems į nesuvokiamus naujus pasaulius. Kovotojas, /matantis /energiją, žino, kad nėra galo naujiems, mums atsiveriantiems pasauliams.

Mirtis - tai sukūrys; mirtis - tai švytintis debesis virš horizonto; mirtis - tai aš, kalbantis su tavim; mirtis - tai tu ir tavo užrašų bloknotas; mirtis yra niekas. Niekas! Ji yra čia. Ir jos visai čia nėra.

Kovotoja dvasia nesurišta su silpnybėmis ir skundais, nesurišta ji su pergale ar pralaimėjimu. Kovotojo dvasia surišta tik su kova, ir kiekviena kova yra jo paskutinis mūšis žemėje. Todėl rezultatas jam nelabai svarbus. Paskutiniame jo žemės mūšyje kovotojo dvasia plaukia laisva ir skaidri. Kaudamasis mūšyje ir žinodamas, kad jo intencija neklystanti, kovotojas juokiasi ir juokiasi.

Mes nepaliaujamai kalbam su savimi apie savo pasaulį. Iš esmės, mes jį palaikom savo vidine kalba. Kai liaunamės kalbėję su savim apie save ir savo pasaulį, jis visada lieka toks, koks ir turėtų būti. Mes jį atnaujiname, pakurstome jį gyvenimu ir paskatinam jį vidine kalba. Dar daugiau, mes renkamės kelius, kalbėdami su savimi. Taigi vis iš naujo

renkamės tą patį, kol ateina mirties valanda, nes vis kartojam tą patį vidinį pokalbį, kol ateina mirties valanda. Kovotojas tai žino ir siekia sustabdyti savo vidinį pokalbį.

Viskas, kas čia sutelpa, yra pasaulis: gyvenimas, mirtis, žmonės ir visa kita, kas mus supa. Pasaulis nesuvokiamas, niekada jo nesuprasime; niekada neatskleisime jo paslapčių. Todėl priimkime pasaulį tokį, koks yra - gryna paslaptis.

Žmonių daromi dalykai jokiais aplinkybėmis negali būti svarbesni už pasaulį. Todėl kovotojas supranta pasaulį, kaip nesibaigiančią paslaptį, o žmonių veiklą - kaip nesibaigiančią kvailystę

Kelionė į Ikstleną

Turbūt mes niekada nesuvokiame, kad galime bet ką išbraukti iš savo gyvenimo, bet kada, akimirksniu

Nereikia rūpintis nuotraukų ir magnetinių įrašų darymu. Rimtam gyvenimui tai nereikalingi dalykai. Reikia rūpintis dvasia, kuri visada taip greitai nutolsta.

Kovotojui nereikalinga asmeninė istorija. Vieną dieną jis supranta, kad jos jam nebereikia ir meta ją šalin.

Asmeninė istorija nuolat atnaujinama tėvams, giminėms ir draugams pasakojant viską, ką darai. Kovotojui, neturinčiam asmeninės istorijos, priešingai, nereikalingi jokie pasiaiškinimai; jo veiksmai nieko nepykdo ir nenuvilia. Svarbiausia, niekas jo nesupančioja savo mintimis ir lūkesčiais.

Kai nėra nieko tikro, mes išliekame budrūs, nuolat sėlinantys ant pirštų galų. Daug smagiau nežinoti, už kurios šakos slepiasi triušis, negu vaidinti, kad viską žinai.

Kol žmogus jaučiasi esąs svarbiausias, jis nepajėgus suprasti jį supantį pasaulį. Jis kaip arklys su akidangčiais; mato tik pats save ir nieko kito.

Mirtis yra mūsų amžina palydovė. Ji visada mūsų kairėje, per ištiestą ranką už nugaros. Mirtis vienintelė išmintinga kovotojo patarėja. Kai tik jis pajunta, jog viskas krypsta į blogąją pusę ir greitai bus sunaikintas, gali kreiptis į savo mirtį ir paklausti, ar tikrai taip yra. Jo mirtis pasakys jam, kad klysta, kad niekas nesvarbu, išskyrus jos prisilietimą. Jo mirtis pasakys jam: "Aš dar tavęs nepaliečiau".

Kai kovotojas nusprendžia ką nors daryti, jis turi eiti iki galo, bet privalo prisiimti atsakomybę už savo veiksmus. Ką bedarytum, pirmiausiai turi žinoti, kam tai daro, o po to tęsti be dvejonių ar graužaties.

Pasaulyje, kur mirtis - medžiotojas, nėra laiko apgailestavimams ir dvejonėms. Laiko yra tik sprendimams. Nesvarbu, kokiems sprendimams. Niekas nėra daugiau ar mažiau svarbu už kažką kitą. Pasaulyje, kur mirtis - medžiotojas nėra mažų ar didelių sprendimų. Yra tik sprendimai, kuriuos daro kovotojas savo neišvengiamos mirties akivaizdoje.

Kovotojas privalo išmokti būti pasiekiamu ir nepasiekiamu kiekviename kelio posūkyje. Nenaudinga kovotojui neapdairiai visada būti pasiekiamu, kaip ir nenaudinga jam slėptis, kai visi žino, jog jis slepiasi.

Būti neprieinamu kovotojui reiškia rezervuoti kontaktuoti su jį supančiu pasauliu. Visų svarbiausia - jis tikslingai vengia išsekinti save ir kitus. Jis neišnaudoja ir nespaudžia žmonių, kol šie sunyksta, - ypatingai tų, kuriuos myli.

Jaudindamasis žmogus iš desperacijos kabinasi į bet ką, o įsikabinęs gali greitai išsekti pats arba išsekinti tai, į ką yra įsikabinęs. Kovotojas - medžioklis, priešingai, žino, kad vis įvilios auką į spastus, todėl jis nesijaudina, jaudintis - vadinasi tapti prieinamu, neapdairiai prieinamu.

Kovotojas - medžioklis artimai bendrauja su savo pasauliu, tačiau jis tam pačiam pasauliui yra nepasiekiamas. Jis lengvai jį praveria, pabūna kiek reikia, tada greitai pasišalina, beveik nepalikdamas pėdsakų.

Būti kovotoju - medžiokliu - tai ne vien tik spęsti aukai spastus. Kovotojas - medžioklis sugauna auką ne todėl, kad spendžia spastus ar žino aukos įpročius, bet todėl, kad pats neturi įpročių. Čia jo pranašumas. Jis visai ne toks kaip žvėrys, kuriuos gaudo - apriboti sunkių įpročių ir numatomų suktybių. Jis yra laisvas, lankstus, nenuspėjamas.

Vidutiniam žmogui pasaulis yra keistas todėl, kad jis arba bodisi pasauliu, arba pykstasi su juo. Kovotojui pasaulis yra keista todėl, kad - stulbinantis, bauginantis, paslaptingas, nesuvokiamas. Kovotojas turi prisiimti atsakomybę už buvimą čia, šiame nuostabiame pasaulyje, šiuo nuostabiu laiku.

Kovotojas turi išmokti išnaudoti kiekvieną veiksmą - nes jis bus čia, šiame pasaulyje, labai neilgai, iš esmės per trumpai, kad patirtų visus jo stebuklus.

Veiksmuose glūdi galia. Ypač kai kovotojas žino, jog tie veiksmai - jo paskutinės kautynės. Keistas deginantis džiaugsmas - veikti aiškiai žinant, kad ir ką darytų, šis galbūt yra paskutinis jo veiksmas žemėje

Kovotojas turi sutelkti dėmesį į ryšį tarp savęs ir savo mirties. Be gailėsčio, liūdesio ar susirūpinimo turi sukaupti dėmesį į faktą, jog neturi laiko, ir atitinkamai leisti klostytis savo veiksmams. Tegu kiekvienas veiksmas būna jo paskutinė kova žemėje. Tik ši sąlyga suteiks veiksmams jų teisėtą galią. Antraip visą gyvenimą jie tebus kvailio veiksmai.

Kovotojas - medžioklis žino, kad mirti lūkuriuoja ir kiekvienas dabar jo atliekamas veiksmas gali būti paskutinis jo mūšis žemėje. Jis vadina jį mūšiu todėl, kad tai grumtynės. Daugelis žmonių eina nuo veiksmo prie veiksmo be jokių grumtynių ir minčių. Kovotojas - medžioklis, priešingai, įvertina kiekvieną veiksmą; kadangi gerai pažįsta savo mirtį, jis veikia protingai, tarytum kiekvienas veiksmas būtų jo paskutinė kova. Tik kvailys nepastebėtų pranašumo, kovotojo - medžioklio įgaunamą prieš savo bendražygius. Kovotojas savo paskutiniam mūšiui atiduoda reikiamą pagarbą. Visai natūralu, kad paskutinis veiksmas turi būti atliktas taip gerai, kaip tik įmanoma. Toks veiksmas malonus. Jis

ištirpdo baime.

Kovotojas yra nepriekaištingas medžiotojas, medžiojantis galią; jis negirtas, nepamišęs ir neturi nei laiko, nei polinkio blefuoti, meluoti sau ar daryti klaidingą ėjimą. Šio lošimo statymai per daug aukšti, pastatytas jo organizuotas ir drausmingas gyvenimas, kuriam sutvirtinti ir išstobulinti jam prireikė daug laiko, jis nesiruošia visko sugadinti per kokį kvailą apsiskaičiavimą, ką nors supainiodamas.

Bet kuris žmogus nusipelno visko, kas yra žmogaus likimas - džiaugsmo, skausmo, liūdesio ir kovos. Jo veiksmų prigimtis nėra svarbi, jei tik jis veikia kaip kovotojas

Jeigu jo dvasia iškraipyta, turėtų paprasčiausiai pataisyti ją, išvalyti, išstobulinti - mat nėra vertesnio tikslo mūsų gyvenime. Netaisyti dvasios, reiškia ieškoti mirties, o tai tas pats, kaip nieko neieškoti, nes mirtis vis tiek mus užvaldys, nepriklausomai nuo nieko. Siekti kovotojo dvasios tobulumo - vienintelis tikslas, vertas mūsų laikinumo ir mūsų žmogiškumo.

Sunkiausia pasaulyje yra įgyti kovotojo nuostata. Nėra prasmės liūdėti, skųstis ir pateisinti save taip elgiantis, tikint, kad kažkas visada kažkaip mums kenkia. Niekas niekam nieko nedaro, o mažiausiai - kovotojui.

Kovotojas yra medžiotojas. Jis apskaičiuoja viską. Tai kontrolė. Kai apskaičiavimai baigti, jis pradeda veikti. Jis atsiriboja. Tai laisvumas. Kovotojas - ne medžio lapas vėjo malonėje. Niekas negali primesti jam savo valios; niekas negali priversti jo veikti prieš savo norą ar nepaisyti geresnio savo sprendimo. Kovotojas prisiderinęs išgyventi ir jis išgyvena geriausiu įmanomu būdu.

Kovotojas - viso labo žmogus, kuklus žmogus. Jis negali pakeisti savo mirties tvarkos. Tačiau jo nepriekaištinga dvasia, kuri išlaikė galią po stublinančių išmėginimų, tikrai pajėgi sulaikyti mirtį trumpam laikui, kurio pakanka kovotojui paskutinį kartą atgauta galia. Galima sakyti, kad taip mirtis elgiasi su tais, kurie turi nepriekaištingą dvasią.

Neturi reikšmės, kaip žmogus buvo išauklėtas. Žmogaus elgesį visapusiškai nulemia asmeninė galia. Žmogus yra tik savo asmeninės galios suma, ir ji nulemia, kaip jis gyvena ir kaip miršta.

Asmeninė galia yra jausmas. Kažkas panašaus į sėkmę. Ją galima vadinti būseną. Asmeninė galia - tai kažkas įgaunamas viso gyvenimo kovoje.

Kovotojas veikia, tarsi žinotų, ką daro, kai iš esmės jis nieko nežino.

Kovotojas nejaučia sąžinės graužaties dėl to, ką yra padaręs, nes išskirti savo veiksmus kaip niekšingus, bjaurius ar blogus, reiškia suteikti sau nepagrįstą svarbą.

Visa gudrybė priklauso nuo to, ką akcentuojame. Arba mes paverčiame save apgailėtinais arba stipriais. Pastangų įdedama tiek pat.

Nuo pat gimimo žmonės aiškina mums, jog pasaulis yra toks ir toks, viskas sutvarkyta taip ir taip; suprantama, mums nebelieka kito pasirinkimo, kaip pripažinti jog pasaulis toks ir yra.

Kovotojo menas - išlaikyti pusiausvyrą tarp buvimo žmogumi siaubo ir stebuklo

---

Pasakojimai apie galia

Kovotojo ir vidutinio žmogaus pasitikėjimas savimi skiriasi. Vidutinis žmogus stebėtojo akyse ieško užtikrinimo ir vadina tai pasitikėjimu savimi. Kovotojas ieško /nepriekaištingumo/ savo paties akyse ir vadina tai kuklumu. Vidutinis žmogus surištas su savo draugais, kovotojas - tik su begalybe.

Yra daug dalykų, kuriuos kovotojas gali padaryti, atėjus laikui, nors anksčiau negalėjo. Tie dalykai nepasikeitė. Pasikeitė kovotojo savęs suvokimas.

Vienintelis kovotojo veiklos būdas - veikti tvirtai ir besąlygiškai. Atėjus laikui, jis pakankamai žino apie kovotojo kelią ir moka tinkamai veikti, bet seni įpročiai gali jam sukliudyti.

Jei kovotojui pasiseka, sėkmė turi ateiti ramiai, lydima didžiulių pastangų, tačiau be streso ar įkyrių minčių.

/Vidinis dialogas/ yra kasdienio pasaulio žmonių būties pagrindas. Pasaulis yra toks todėl, kad kalbam su juo apie jį tokį. Tiltas į šamanų pasaulį atsiveria po to, kai kovotojas išmoksta nutraukti savo vidinį dialogą.

Šamanizmo esmė - pakeisti mūsų pasaulio sampratą. Vidinio dialogo nutraukimas yra vienintelis būdas tai pasiekti.

Kai kovotojas išmoksta sustabdyti vidinį dialogą, viskas pasidaro įmanoma; neįtikimiausi planai tampa įvykdomais.

Kovotojas pasitinka savo likimą, kad ir koks jis bebūtų, ir priima jį visiškai nuolankiai. Taip nuolankiai jis priima savo būtį, ne kaip pagrindą apgailestavimui, o kaip gyvą iššūkį.

Kovotojo nuolankumas - ne elgetos nuolankumas. Kovotojas prieš nieką nelenkia galvos, taipogi jis niekam neleis lenkti galvos prieš save. Elgeta bematant puola ant kelių ir nusižeminęs pataikauja aukštesniam už save. Tuo pat metu jis reikalauja, kad žemesnis už jį šliaužiotų prieš jį patį.

Paguoda, prieglobstis, baimė - iš šių žodžių gimsta būsenos, kurias išmokome patirti, niekad nesuabejodami jų verte.

Mūsų bendrai yra juodieji burtininkai. Kas kartu su jais, taip pat yra juodasis burtininkas. Pagalvokit akimirka, ar galit pasitraukti iš kelio, kurį jums nubrėžė jūsų bendrai. Jeigu pasilikssite su jais, jūsų mintys ir veiksmai liks amžiams jų apriboti. Tai vergija. Tačiau kovotojas yra laisvas. Laisve brangi, bet jos kaina nėra neprieinama. Bijokit savo įkalintojų, savo valdovų. neįkvokite laiko ir jėgų, bijodami laisves.

Žodžių yda yra ta, kad jie visada verčia mus jaustis apsišvietusiais. Bet kai atsisukame ir pažvelgiame į pasaulį, jie išduoda mus, ir vėl žvelgiam į pasaulį kaip anksčiau - nesusivokdami. Todėl kovotojas

stengiasi daugiau veikti negu kalbėti, taip gaudamas naują pasaulio vaizdą, kuriame kalbos nėra tokios svarbios, kuriame naujus aspektus įgauna nauji veiksmai.

Kovotojas save laiko jau mirusiu, dėl to jam nėra ko prarasti. Blogiausia jau nutiko, todėl jis skaidrus ir ramus; sprendžiant iš jo veiksmų ar žodžių, niekas niekada neįtartų, kad jis jau viską matė.

Žinojimas - keisčiausias dalykas, ypač kovotojui. Žinojimas - tai kažkas, ateinantis akimirksniu, užplūstantis jį ir tekantis toliau.

Žinojimas ateina pas kovotoją, plūsdamas lyg aukso dulkių kruopelytės, tokių pat dulkių, kokios dengia drugių sparnus. Todėl kovotojui žinojimas yra tarsi dušas ar tamsių aukso dulkių lietus.

Kai tik vidinis dialogas nutrūksta, pasaulis subyra ir į paviršių išskyla keisčiausi mūsų pavidalai, kurie anksčiau tarsi buvo užgniaužti mūsų žodžių.

Pasaulis nesuvokiamas kaip ir mes patys, kaip kiekviena šiame pasaulyje egzistuojanti būtybė.

Kovotojai laimi pergales, ne daužydami galvas į sienas, bet jas į veikdami. Kovotojai peršoka sienas. Jie negriauna jų.

Kovotojas privalo ugdyti jausmą, kad turi viską, ko reikia ekstravagantiškai savo gyvenimo kelionei. Kovotojui svarbiausia, kad yra gyvas, save paaiškinantis ir išbaigtas.

Todėl galima sakyti, kad visų patyrimų patyrimas - būti gyvam.

Vidutinis žmogus mano, kad atsidavimas abejonėms ir graužačiai - jautrumo ir dvasingumo ženklas. Iš tikrųjų sunku įsivaizduoti ką nors labiau nutolusį nuo jautrumo už vidutinį žmogų. Jo silpnas protas bando pasiversti monstru ar šventuoju, bet jis ištis per menkas tokiam dideliam užmojui.

Kad taptum kovotoju, nepakanka paprasčiausiai norėti. Greičiau tai nesibaigianti kova, kuri tęsis iki paskutinės gyvenimo akimirkos. Niekas negimsta kovotoju, kaip niekas negimsta ir vidutiniu žmogumi. Mes padarome save vienu ar kitu.

Kovotojas lengvai nemiršta. Jo mirtis turi grumtis, kad jį pasiimtų. Kovotojas taip lengvai neatiduoda savęs mirčiai.

Žmogiškos būtybės nėra objektai; jos neturi apibrėžto vientisumo. Jos yra apvalios švytinčios būtybės; jos yra neribotos. Objektų ir išbaigtumo pasaulis yra tik vaizdinys, sukurtas pagelbėti žmonėms, padaryti jų kelionę žemėje patogesnę.

Žmonių protas priverčia juos pamiršti, kad vaizdinys yra tik vaizdinys, ir nespėję to suprasti, žmonės įkalina visą savo esybę ydingame rate, iš kurio retai kada ištrūksta visą gyvenimą.

Žmones yra suvokėjai, bet jų suvokiamas pasaulis tėra iliuzija, kylanti iš vaizdinio, įdiegto ir lydinčio juos nuo pat gimimo.

Iš esmės, pasaulis, kurį nori išlaikyti jų protas - tai pasaulis,

sukurtas pagal vaizdinį jo dogmatiškas nesugriaunamas taisykles, kurias protas išmoksta ir gina.

Švytinčios būtybės turi slaptą, niekada nenaudojamą pranašumą - /intencija/. Šamanų manevrai tokie pat kaip vidutinio žmogaus. Abu turi pasaulio vaizdinį. Vidutinis žmogus palaiko jį protu; šamanas - /intencija./ Abu vaizdiniai turi savo taisykles; bet šamanas pranašesnis, nes /intencija/ daugiau apimanti negu protas.

Tik būdamas kovotoju, gali išlikti žinojimo kelyje. Kovotojas negali dėl nieko skūstis ar gailėtis. Jo gyvenimas - nesibaigiantis iššūkis, o iššūkliai nebūna geri ar blogi. Iššūkliai yra iššūkliai.

Esminis skirtumas tarp paprasto žmogaus ir kovotojo yra tas, kad kovotojas viską pasitinka kaip iššūkį o paprastas žmogus kaip palaiminimą arba prakeikimą.

Patikimiausias kovotojo principas - tikėti netikint. Žinoma, kovotojas negali tiesio tarti, kad tiki ir tuo apsiriboti. Tai per daug lengva. Tikėjimas be pastangų atpalaiduotų jį nuo būtinybės tirti savo situaciją. Pasiryžimas tikėti išreiškia kovotojo pasirinkimą. Kovotojas ne šiaip sau tiki, jis privalo tikėti.

Mirtis yra privalomas tikėjimo ingredientas. Be mirties supratimo viskas atrodo paprasta, triviale. Kadangi jo tyko mirtis, kovotojas privalo tikėti neišaiškinama pasaulio paslaptimi. Būtinybė taip tikėtis yra giliausios kovotojo orientacijos išraiška.

Galia suteikia kovotojui tiksliai šansą. Visada būti vikriam ir pasiruošusiam juo pasinaudoti - tai kovos menas.

Vidutinis žmogus į viską gilinasi tik tada, kai mano, jog tai būtina. Kovotojo būseną reikalauja orientuotis visada, visose situacijose.

Visa mūsų esybė yra labai paslaptingas dalykas. Net vykdydami sunkiausias gyvenimo užduotis, naudojame labai mažą jos dalį. Tačiau kai mirštame - mes mirštame visa savo esybe.

Pagal esmingą savo principą kovotojas taip atsargiai daro sprendimus, kad jokios jų sukeltos pasekmės negali jo nustebinti, o tuo labiau išsekinti jo galia.

Kai kovotojas nusprendžia veikti, turi būti pasiruošęs mirti. Jei yra tam pasiruošęs, neturėtų pasitaikyti jokių vilkduobių, jokių nemalonių staigmenų, jokių nereikalingų veiksmų. Viskas turėtų susiklostyti sklandžiai, nes jis nieko nesitiki.

Kovotojas - mokytojas pirmiausia turi mokytis veikti be tikėjimo, nelaukiant atlygio - veikti, ir tiek. Jo kaip mokytojo sėkmė priklausys nuo to, kaip harmoningai jis organizuos savo mokinius šiuo specifiniu atžvilgiu.

Savo mokinių kovotojas moko trim būdais atsikratyti asmeninės istorijos: atsisakant išdidumo, prisiimant atsakomybę už savo veiksmus ir panaudojant mirtį kaip patarėją. Be šių naudingų metodų, asmeninės istorijos naikinimas sukeltų nepastovumą, išsisukinėjimą ir nereikalingas abejones dėl savęs ir savo veiksmų

Neįmanoma visiškai atsikratyti savigailos; mūsų gyvenime ji užima tam tikrą vietą, turi atitinkamas savybes ir atpažįstamą savo veidą. Kiekvieną kartą, atsiradus galimybei, savigailos veidas išryškėja. Ji turi savo istoriją. Bet jei keičiame jos veidą, pakeičiame ir jos išnirimo vietą.

Galima pakeisti jos veidą, perstatant sudėtinius jos elementus. Savigaila naudinga jos šeimininkui, nes tada jis jaučiasi svarbus, nusipelnęs geresnių sąlygų, geresnio elgesio. Ji naudinga, ir kai jis nenori prisiimti atsakomybės už veiksmus, dėl kurių atsidūrė padėtyje, keliančioje gailestį sau.

Savigailos veido pakeitimas rodo, kad anksčiau buvusiam svarbiam elementui dabar skiriama antraeilė vieta. Jis vis dar išlieka reikšmingas, bet dabar persikėlė į antrąjį planą - taip pat, kaip gresiančios mirties, kovotojo kuklumo ar atsakomybės idėjos kurią laiką nenaudojamos glūdi antrame plane iki tos akimirkos, kai tampama kovotoju.

Kovotojas pripažįsta savo skausmą, bet jam neatsiduoda. Nuotaikos, su kuria kovotojas žengia į nežinomybę, nepavadinsi liūdesiu. Priešingai, jis linksmas, nes jaučiasi dėkingas lemties sudrausmintas, užtikrintas nepriekaištinga savo dvasia ir, svarbiausia, pasitikintis savo sugebėjimais. Kovotojas linksmas, nes įvertinęs tai, kas jo laukia, pasitinka savo likimą.

Antrasis galios žiedas

Kai nebėra ką prarasti, žmogus tampa drąsiu. Mes būname bailūs tik tada, kai vis dar galime i kažką kabintis.

Jeigu kovotojas nori atsidėkoti už visas jam padarytas paslaugas ir neturi kam konkrečiai skirti savo padėkos, tegu skiria ją žmogaus dvasiai. Šiuo atveju reikia labai nedaug, kad ir kiek padarytum šia linkme - bus su kaupu.

Sutvarkęs pasaulį pagal gražiausią ir protingiausią planą, mokslininkas grįžta namo penktą valandą po pietų, kad užmirštų visus savo planus.

/Žmogaus/ forma yra energijos laukų junginys, egzistuojantis visatoje, būdingas tik žmogiškoms būtybėms. Šamanai jį vadina /žmogaus forma/, nes ji atsiranda, viso gyvenimo įpročiams ir neteisingo naudojimo poveikiui iškraipant energijos laukus.

Kovotojas žino, kad negali savęs pakeisti, vis dėlto jis bando pasikeisti bet kuriuo atveju. Tai vienintelis jo pranašumas prieš vidutinį žmogų.

Kad nubaidytų ir atsikratytų žmogaus forma, kovotojų pastangos turi būti nepriekaištingos. Po ne vieno bandymų metų ateis laikas, kai žmogaus forma neatlaikys ir pasitrauks. Tai reiškia, kad įpročių iškraipyti energijos laukai išsilygins. Energijos laukų išsilyginimas smarkiai paveikia kovotoją, jis gali netgi mirti, tačiau nepriekaištingas kovotojas visada išgyvena.

Vienintelė kovotojų laisvė - nepriekaištinga elgsena. Ir ne tik laisvė; tai vienintelis būdas atstatyti žmogaus formą.

Kad įprotis veiktų, reikalingi visi jo elementai. Jei kuris nors prapuola, įprotis suyra.

Kova vyksta čia, šioje žemėje. Mes esame žmogiškos būtybės. Kas žino, kas mūsų laukia ir kokią galią mes galime įgyti.

Žmonių pasaulis krenta ir kyla, ir žmonės išvien su juo; kovotojai nesidomi žmonių pakylimais ir kritimais.

Mes renkamės tik kartą. Pasirenkame būti kovotojais arba paprastais žmonėmis. Antrojo pasirinkimo šioje žemėje nebūna.

Kovotojo kelias siūlo naują gyvenimą, kuris turi būti visiškai kitoks. Negalima į jį perkelti senų bjaurių įpročių.

Kiekvienos įvykių grandinės pirmąjį įvykį kovotojas traktuoja kaip būsimų įvykių eigos ir pasekmių raktą.

Žmonėms patinka, kai jiems nurodoma, ką daryti, dar labiau jie mėgsta priešintis ir nedaryti kaip nurodyta, todėl jų neapykanta pirmiausiai nukrypsta į tą, kuris nurodė.

Kiekvienas kažkam turi pakankamai asmeninės galios. Kovotojo triukas - atplėšti savo asmeninę galią nuo savo silpnybių ir pajungti kovotojo tikslui.

Kiekvienas gali /matyti/, bet mes linkę neprisiminti ką /matę/.

Erelio dovanos

/Sapnavimo/ menas yra paprastas sugebėjimas panaudoti savo sapnus ir transformuoti juos į kontroliuojamą žinojimą, pasiteikiant specialia dėmesio forma, vadinama /sapnavimo dėmesiu./

Sėlinimo meną sudaro grupė veiksmų ir nuostatų, kurie įgalina kovotoją puikiai pasinaudoti bet kuria situacija.

Kovotojams rekomenduojama neturėti jokių materialinių daiktų ir nenukreipti į juos savo galios, bet koncentruoti ją į dvasią, į tikrąjį skrydį nežinomybėn - ne į banalybes. Kiekvienas norintis eiti kovotojo taku, privalo atsikratyti potraukio turėti ir kabinėtis daiktus.

/Matymas /yra kūno žinojimas. Mumyse dominuojantis vizualinis pojūtis įtakoja kūno žinojimą, sudarydamas išpūdį, jog tai su akimis susijęs procesas.

Žmogaus formos praradimas - tarsi spiralė. Ji suteikia kovotojui laisvę prisiminti save kaip lygius energijos laukus, o tai savo ruožtu dar labiau jį išlaisvina.

Kovotojas žino, kad laukia, ir žino, ko laukia. Jis gėrasi pasauliu. Didžiausias kovotojo pasiekimas - mėgautis begalybės džiugesiu.

Kovotojo likimo kelias - nepakeičiamas. Jo iššūkio esmė - kaip toli jis

nueis ir kiek išgrynins save šiam griežtai apribotam kely.

Kai kovotojas nustoja puoselėjęs bet kokius lūkesčius, žmonių veiksmams nebedaro jam jokio poveikio. Keista ramybė tampa jo gyvenimą valdančia jėga. Jis įsisavina vieną pagrindinių kovotojo idėjų - atsiribojimą.

Atsiribojimas automatiškai nesuteikia išminties, bet tai neabejotinas pranašumas todėl, kad leidžia kovotojui, trumpam sustojus, permastyti situacijas, peržiūrėti pozicijas. tačiau norėdamas nuosekliai ir teisingai išnaudoti šį papildomą etapą, kovotojas privalo atkakliai grumtis visą gyvenimą.

Aš jau atiduotas galioms, valdančioms mano likimą. Su niekuo nesurištas ir nėra ką prarasti. neturiu minčių, todėl matysiu. Nieko nebijau, todėl prisiminsiu save.

Vienišas ir lengvas, šausiu pro Erelį į savo laisvę.

Daug lengviau kovotojui išsilaikyti maksimalaus streso sąlygomis, negu išlikti nepriekaištingu normaliomis aplinkybėmis.

Žmonės turi dvi puses. Dešinioji pusė apima viską, kas priklauso intelektui. Kairioji pusė yra neprašomų ypatybių sritis. Ji neapibūdinama žodžiais. Kairioji pusė galbūt yra suvokiama - jeigu čia galime kalbėti apie suvokimą - visu kūnu; todėl ji ir priešinasi konceptualizacijai.

Visi šamanų sugebėjimai, galimybės ir pasiekimai, nuo pačių paprasčiausių iki labiausiai pribloškiančių, paslėpti pačiame žmogaus kūne.

Galia, valdanti visų gyvų būtybių likimą, yra vadinama Ereliu - ne todėl, kad tai erelis ar turi ką nors bendra su ereliu, bet todėl, kad matytojo akyse ji pasirodo milžiniško, juodo ir smala erelio pavidalu. Ji stovi tiesi kaip erelis, o jos aukštis siekia begalybę.

Erelis ryja visų padarų žinojimą; jie tik prieš akimirka gyvenę žemėje, dabar jau mirę, lyg jonvabalių spiečius skrenda į Erelio snapą pasitikti savojo šeimnininko, savo gyvenimo prasmės. Erelis atskiria jų mažas liepsneles, ištiesina juos, kaip kailiadirbys ištiesina odą, ir praryja; nes žinojimas - Erelio maistas.

Erelis - galia, valdanti visų gyvų padarų likimus, vienu metu atspindinti juos visus. Todėl negali žmogus melstis Ereliai, prašyti paslaugų ar tikėtis malonės. Žmogiškoji Erelio dalis per menka, kad išjudintų visumą.

Kiekvienai gyvai būtybei suteikiama galia - jei ji to trokšta - ieškoti išėjimo į laisvę ir eiti pro jį. Matytojui, kuris /mato/ išėjimą, ir būtybėms, pro jį einančioms, paaiškėja, jog Erelis suteikia jiems šią dovaną, idant amžiams išsaugotų žinojimą.

Išsiveržimas į laivę nereiškia amžino gyvenimo ta prasme, kaip amžinybė dažniausiai suprantama - kaip gyvenimas amžinai. Veikiau kovotojai gali išlaikyti savo žinojimą, kuris paprastai prarandamas mirties akimirka. Persikėlimo metu visas kūnas užsiliepsnoja žinojimu. Tą akimirka kiekviena ląstelė suvokia save ir kūno visumą vienu metu.

Erelio laisvės dovana - tai ne apdovanojimas, bet šansas gauti šansą.

Kovotojas niekada nebūna apsiaustų. Buvimas apsiaustų implikuoja turto turėjimą ir grėsmę jam. Kovotojas nieko neturi šiam pasauliui, išskyrus savo nepriekaištingumą, o į jį niekas negali kėsintis.

Pirmasis sėlinimo meno principas liepia kovotojui pasirinkti mūšio lauką. Kovotojas niekada neina į mūšį, neištyręs vietos aplinkybių.

Antrasis sėlinimo meno principas liepia atmesti viską, kas nereikalinga. Kovotojas nekomplikuoja situacijos. Jo tikslas - paprastumas. Jis susikoncentruoja į savo sprendimą eiti ar neiti į mūšį, nes kiekviena kova - jo gyvybės ir mirties kova. Tai trečiasis tykojimo meno principas: kovotojas privalo norėti ir būti pasiruošęs čia ir dabar padaryti paskutinį sprendimą. Tačiau jis neturi būti padrikas ar atsitiktinis.

Kovotojas atsipalaiduoja ir atsiriboja nuo savęs; jis nieko nebijo. Tik tada jėgos, valdančios žmogų, atveria kelią ir padeda jam. Tai ketvirtasis sėlinimo meno principas.

Susidūrę su situacija, kurios negali išspręsti, kovotojai laikinai atsitraukia. Leidžia mintims plaukioti laisvai. Jie užsiima kuo nors kitu. Nesvarbu kuo. Tai penktasis sėlinimo meno principas.

Kovotojai suspaudžia laiką; tai šeštasis sėlinimo meno principas. svarbi kiekviena akimirka. Gyvenimo ir mirties mūšyje sekundė virsta amžinybe - nuo jos gali priklausyti mūšio baigtis. Kovotojai siekia laimėti, todėl jie suslegia laiką, nešvaistydami nė akimirkos

Norint panaudoti septintąjį sėlinimo meno principą, reikia įvaldyti kitus šešis: sėlintojas niekada nesiveržia į priekį. jis visada stebi iš užnugario.

Šių principų taikymas duoda trigubą rezultatą. Pirma - sėlintojai išmoksta niekada nežiūrėti į save rimtai. Išmoksta juoktis iš savęs. Kai nebebijo likti kvailiais, gali apkvailinti bet ką. antra - jie išmoksta begalinės kantrybės - Sėlintojai niekada neskuba; niekada nesinervina. trečia - sėlintojai išmoksta neribotai improvizuoti.

Kovotojai stebi artėjantį laiką. Paprastai mes žvelgiame į jį nutolstantį. Tik kovotojai gali pakeisti padėtį ir atsitraukti į jų link artėjantį laiką.

Tik viena kovotojams galvoje - jų laisvė. Numirti ir būti erelio surytam - tai joks iššūkis. Prasmukti pro Erelį ir tapti laisvu - tai didžiausia drąsa.

Kai kovotojai kalba apie laiką, jie turi galvoje ne kažką, matuojamą laikrodžiu. Laikas - tai dėmesio esmė; iš laiko sukurtos Erelio emanacijos. Kai kovotojas įsigilina į kitus savo esybės aspektus, prasideda pažintis su laiku.

Kovotojai nebegali verksti, vienintelė jo sielvarto išraiška - drebulys, ateinantis iš pačių visatos gelmių. Tarytum viena Erelio emanacijų būtų grynas skausmas. Kai ji smogia kovotojui - jį apima begalinis drebulys.

Ugnis iš vidaus

Nėra tobulumo be liūdesio ir ilgesio, nes be jų nėra blaivumo ir gerumo. Išmintis be gerumo ir žinojimas be blaivumo yra beprasmiškas.

Pasipūtimas – didžiausias žmogaus priešas. Jį silpnina išsižadimai dėl gerų ar blogų aplinkinių žmonių veiksmų. Pasipūtimas reikalauja praleisti didžiąją gyvenimo dalį dėl ko nors ar kieno nors išleistam.

Norint eiti žinojimo taku, reikia turėti labai lakią vaizduotę. Žinojimo take niekas nebūna taip aišku, kaip mums norėtusi.

Jei matytojai gali atsilaikyti prieš menkus tironus, jie gali drąsiai stoti prieš nežinomybę, dar daugiau, jie gali atlaikyti ir atsiveriančią nesuvokiamybę.

Atrodo savaime suprantama, kad kovotojas, kuris atlaiko akistatą su nežinomybe, gali nepažeidžiamas atsilaikyti prieš menkus despotus. Bet nebūtinai yra taip. Kai kuriuos didžius senovės kovotojus pražudė būtent ši prielaida. Niekas taip negniuždo kovotojo dvasios, kaip susidūrimas su nepakenčiamais žmonėmis, turinčiais valdžią. Tik tokiose situacijose kovotojas gali išsiugdyti blaivumą ir ramybę, kurios reikia nesuvokiamybės spaudimo atlaikymui.

Nežinomybė paslėpta nuo žmogaus, uždengta bauginančiomis prasmėmis, bet vis dėlto pasiekiamas. Nežinomybė tampa žinoma nustatytu laiku. Nesuvokiamybė, priešingai – yra neapibrėžiama, neapmašoma ir nesuprantama. Tai kažkas, ko mes niekada nepažinsim, tačiau ji yra ten, akinanti ir gąsdinanti savo didybe.

Mes suvokiame. Tai sunki tiesa. Bet ką mes suvokiame, nėra toji pati tiesa, nes mes išmokstame suvokti atsirinkdami.

Kovotojai sako, kad supantis pasaulis mums atrodo objektyvus ir daiktiškas todėl, kad taip jį suprantame. Iš tikrųjų tai Erelio emanacijos – tokios, amžiname judėjime ir vis dėlto nekintančios, amžinos.

Didžiausias neužgrūdintų kovotojų trūkumas – jie linkę pamiršti stebuklus, patirtus /matant/. Pats faktas, jos galo /matyti/, apsuka jiems galvą, ir jie įtiki, jog svarbiausia – jų veikiantis genijus. Užgrūdintas kovotojas turi būti pavyzdinai drausmingas ir nugalėti beveik nenugalimą žmogiškosios prigimties lengvabūdiškumą. Už patį /matymą/ daug svarbiau yra tai, ką kovotojai daro su /matytu/.

Kovotojų gyvenime baimė yra viena didžiausių varomųjų jėgų. Ji priverčia juos mokytis.

Matytojui atsiskleidžia tiesa: visi gyvi padarai veržiasi į mirtį. Mirtį sustabdo tik žinojimas.

Nežinomybė visada šalia, bet ji nepasiekiamas mūsų paprastam supratimui. Nežinomybė yra nereikalinga vidutinio žmogaus dalis. Ji nereikalinga, nes vidutinis žmogus neturi užtektinai laisvos energijos jai sugriebti.

Didžiausia žmonių yda, kad jie visada įsikabinę į proto išradimus.

Protas nekontaktuoja su žmogaus energija. Protas gamina instrumentus, kuriančius energiją. Vis dėlto protas niekada rimtai nesusimąstė, kad mes geresni negu jo instrumentai: mes esam energiją kuriantys organizmai. Mes - energijos burbulai.

Kovotojai, tikslingai pasiekiantys absoliutų žinojimą, yra vertas reginys. Tuo metu, kai jie dega iš vidaus, vidinė ugnis juos praryja. Ir pilname žinojime jie laisvai pakyla Erelio emanacijų link ir nusklendžia į amžinybę.

Kai pasiekama /vidinė tyła/, viskas tampa įmanoma. Norint nustoti kalbėti su savimi, reikia naudoti tą patį metodą, koku buvome išmokyti su savim kalbėtis. Buvome išmokyti prievarta ir nedvejojant. Taip reikia ir sustoti - prievarta, be dvejonų.

Nepriekaištingumas prasideda vienu vieninteliu veiksmu, kuris turi būti apgalvotas, tikslus ir nepertraukiamas. Jei veiksmas kartojamas pakankamai ilgai, įgyjamas nepalenkiamos intencijos jausmas, kurį galima nukreipti į bet ką. Jei tai pasiekta - kelias atviras. Žingsnis po žingsnio kovotojas atskleis savo tikrąsias galimybes.

Žinojimo paslaptis yra tamsa. Nuo žmonių sklinda ta paslaptis, tie nepaaiškinami dalykai. Kaip nors kitaip žvelgti į save yra beprotybė. Todėl kovotojas nesubanalina žmogaus paslapties, bandydamas ją racionalizuoti.

Yra dviejų rūšių realizacija. Viena - tai tik savęs raginimas, dideli emociniai protrūkiai ir nieko daugiau. Kita - susitelkimo taško padėties pakeitimo rezultatas. Ji susijusi ne su emociu protrūkiu, bet su veiksmu. Emocinės realizacijos ateina vėliau, kai kovotojai sutvirtina naują susitelkimo taško padėtį.

Blogiausia, kas mums gali atsitikti - tai, kad mirsime. Kadangi tai nepakeičiama mūsų lemtis - esame laisvi. Tie, kurie prarado viską, nebeturi ko bijoti.

Kovotojai keliauja į nežinomybę ne iš godumo. Godulys karaliauja tik įprastame pasaulyje. Kad išdrįstum žengti į siaubingą nežinomybės vienatvę, reikia turėti kažką didesnio negu godulį: meilę. Meilės reikia gyvenimui, intrigai, paslapčiai. Reikia nenumaldomo smalsumo ir didelės tvirtybės

Kovotojas mąsto apie žinojimo paslaptis. Jam rūpi tik paslaptis. esame gyvos būtybės; turime mirti ir atsisakyti savo žinojimo. Bet jei tik šiek tiek pakreiptume savo likimą, kokios paslaptys mums atsivertų? Kokios paslaptys!

Tylos galios

Netikslu būtų sakyti, kad kovotojas įvaldo šamanizmą, bėgant laikui; ką jis ilgainiui išmoksta, tai taupyti energiją. Ši energija įgalina jį valdyti energijos laukus, kurie šiaip jam būtų nepasiekiami. Šamanizmas yra žinojimo būseną, sugebėjimas naudotis energijos laukais, kurie nedalyvauja kasdieniniame mūsų gyvenime.

Visatoje tvyro neišmatuojama, neapibrėžiama jėga, šamanų vadinama /intencija/. Absoliučiai viskas, kas egzistuoja kosmose, yra susiję su /intencija/ jungiamaisiais ryšiais. Kovotojams rūpi išsiaiškinti, suprasti ir pasinaudoti tais ryšiais. Jiems labai svarbu apvalyti tuos ryšius nuo bukinančios kasdienio gyvenimo rūpesčių įtakos. Šiuo atžvilgiu šamanizmu galima vadinti jungties su /intencija/ išgryninimo procedūrą.

Šamanams gyvybiškai svarbi jų praeitis, tačiau ne asmeninė praeitis. jų praeitį sudaro anksčiau gyvenusių šamanų pasiekimai. Jie konsultuojasi su praeitimi, norėdami surasti atskaitos tašką. Iš tikrųjų tik šamanai ieško atskaitos taškų praeityje. Atskaitos taško nustatymas jiems reiškia galimybę tyrinėti /intencija/.

Vidutinis žmogus taipogi gilinasi į praeitį. Tačiau jis tyrinėja asmeninę praeitį dėl asmeninių priežasčių. Jis lygina save su praeitimi, su savo asmenine praeitimi arba praėjusių laikų informacija, ieškodamas pateisinimo savo dabartiniam ar planuojamam elgesiui arba ieškodamas precedentų.

dvasia pasirodo kovotojui kiekviename posūkyje. Tačiau tai ne visada tiesa. Tiesa yra ta, kad dvasia kiekvienam atsiveria tuo pačiu intensyvumu ir tankiu, bet tik kovotojai yra deramai nusiteikę tokiems atsivėrimams.

kovotojai kalba apie šamanizmą kaip apie magišką, paslaptinę paukštį, trumpam sustabdžiusį savo skrydį, kad suteiktų žmogui viltį ir tikslą; kovotojai gyvena po to paukščio sparnu. Jie vadina jį /išminties paukščiu, laisvės paukščiu./

Kovotojui dvasia yra abstrakcija tik todėl, kad pažįsta be žodžių, netgi be minčių. Tai abstrakcija, nes jis negali jos suvokti. tačiau neturėdamas nei galimybes, nei noro suvokti, kovotojas valdo dvasią. Jis atpažįsta ją, pamuoja jai, suvilioja ir suartėja su ja. Jis išreiškia ją savo veiksmais.

Vidutinio žmogaus ryšys su /intencija/ iš esmės yra miręs. Ir kovotojai pradeda nuo neveiksmingo ryšio, kuris lengvai neatgyja. Ryšiui atgaivinti kovotojai privalo turėti aiškų ir griežtą tikslą - ypatingą dvasios būseną, vadinamą /nepalenkiama intencija/.

Žmogaus galia neapskaičiuojama; mirtis egzistuoja tik todėl, kad mes /palinkome/ į ją nuo pat savo gimimo akimirkos. Mirties /intencija/ galima sustabdyti, pakeičiant susitelkimo taško padėtį.

Norint išmokti sėlinimo meno, reikia įvaldyti visas maskuotės subtilybes, įvaldyti taip puikiai, kad niekas nė neįtartų, jog esi užsimaskavęs. Tam reikia būti kietu, vikriu, kantriu ir maloniu. Kietumas neturi virsti grubumu, vikrumas žiaurumu, kantrybė abejingumu, o geros manieros kvailumu.

Kovotojai žino gilų savo veiksmų tikslą, kuris neturi nieko bendro su asmenine nauda. Vidutinis žmogus įninka veikti tik tada, kai užuodžia pelną. Kovotojai veikia ne dėl pelno, bet dėl dvasios.

Senovės šamanai /matymo/ dėka pirmieji pastebėjo, kad bet koks neįprastas elgesys sukelia tam tikrus susitelkimo taško virpesius. greitai jie suprato, kad neįprastas elgesys, sistemingai praktikuojamas

ir išmintingai organizuojamas, galiausiai priverčia susitelkimo taška pajudėti.

/Tylusis žinojimas/ yra ne kas kita kaip tiesioginis kontaktas su /intencija/.

Šamanizmas - tai sugrįžimo kelionė. Kovotojas pergalingai sugrįžta prie dvasios, prieš tai nusileidęs į pragarą. Iš pragaro jis atsineša trofėjus. Supratimas - vienas iš jų.

Kovotojai, būdami sėlintojais, tobulai išmano žmogaus elgesį. Pavyzdžiui, jie žino, kad žmonės yra inventoriaus padarai. Žinodamas tam tikros sferos inventoriaus detales ir charakteristikas, žmogus tampa mokslininku ar savo srities specialistu.

Kovotojai žino, jog vidutinio asmens inventoriui suirus, jis arba praplečia savo inventorių, arba jo savivoka ir pasaulis žlunga. Vidutinis asmuo sugeba inkorporuoti į savo inventorių naujus elementus, jei šie neprieštarauja bazinei inventoriaus tvarkai. Jei prieštarauja, asmens protą apima sumaištis. Inventorius ir yra tasai protas. Kovotojai atsižvelgia į tai, bandydami sudaužyti savivokos veidrodį.

Kovotojai niekada neties tilto, kad susijungtų su pasaulio žmonėmis. Bet jei žmonės norėtų, gali nutiesti tiltą ir prisijungti prie kovotojų.

Kad atsivertų šamanizmo paslaptys, dvasia turi nusileisti į asmenį, kuris to nori. Dvasia pačiu savo buvimu perkelia žmogaus susitelkimo tašką į specifinę poziciją. Ta tiksli padėtis šamanų vadinama /vieta be gailesčio/.

Susitelkimo taškui perkelti į /vieta be gailesčio/ nėra jokio specialaus metodo. Dvasia paliečia asmenį, ir jo susitelkimo taškas pajuda. Visiškai paprastai.

Norint, kad mus užvaldytų magija, reikia išguiti visas abejones. Kai jų nebelieka, viskas įmanoma.

Žmogaus galimybės yra tokios plačios ir paslaptingos, jog kovotojai ne tiek galvoja apie jas, kiek jas tyrinėja be jokių iliuzijų kada nors jas visiškai suprasti.

Visi kovotojų veiksmai yra paskatinti susitelkimo taško judėjimo. Ši judėjimą valdo energijos kiekis, esantis kovotojo dispozicijoje.

Kiekvienas susitelkimo taško pajudėjimas reiškia atsitraukimą nuo perdėto domėjimosi savo individualybe. Šamanų įsitikinimu, būtent susitelkimo taško padėtis paverčia šiuolaikinį žmogų žmogžudišku egoistu, būtybe visiškai paskendusiu savo paties vaizdinyje. Praradęs viltį kada nors sugrįžti prie būties šaltinio, vidutinis žmogus paguodos ieško savanaudiškume.

Kovotojo kelio ramstis - pasipūtimo nuvainikavimas. Visi kovotojų veiksmai nukreipti į šį tikslą.

Šamanai nuplėšę pasipūtimo kaukę ir rado ten gailestį sau, apsišaukusį kažkuo kitu.

Kasdienio gyvenimo pasaulyje bet kuris žodis ar sprendimas labai lengvai

apverčiamas kita puse. Vienintelis nekaitaliojamas dalykas kasdienybėje - mirtis. Šamanų pasaulyje, priešingai, įprasta mirtis gali būti atšaukta, bet ne šamano žodis.

Šamanų pasaulyje sprendimai nekeičiami ir nekoreguojami. Vieną kartą priimti jie lieka amžinai.

Viena dramatiškiausių žmogaus situacijos ypatybių yra makabriškas ryšys tarp kvailumo ir savivokos. Kvailybė verčia vidutinį žmogų atmesti viską, kas nesiderina su jo egocentriškos savivokos lūkesčiais. Kaip vidutiniai žmonės, esame akli pačiai esmingiausiai žinia: susitelkimo taško egzistavimui ir jo judėjimo galimybei.

Jei protingas žmogus tvirtai laikosi įsikabinęs savo atvaizdo - jo nežinojimas begalinis. Jis ignoruoja faktą, kad šamanizmas - tai ne užkeikimai ir ne fokusai, o laisvė esmingai suvokti pasaulį ir visa kita, ką žmogui įmanoma pasiekti. Jis dreba prieš laisvės galimybę. O laisvė pasiekama, ištiesus ranką.

Žmogus nujaučia savo paslėptus resursus, bet nedrįsta jų panaudoti. Todėl kovotojai sako - žmogaus nelaimė, jog jis stovi savo kvailumo ir nemokšiško kryžkelėje. Mūsų laikų žmogui labiau nei bet kada reikia įkvėpti naujas idėjas, susijusias tik su jo vidiniu pasauliu - ne visuomenines, o šamanų idėjas, - tinkančias žmogui, žvelgiančiam į nežinomybę, žvelgiančiam į savo mirtį. dabar, labiau nei bet kada, jį reikia išmokyti susitelkimo taško paslapčių.

Dvasia klauso tik tada, kai kalbama gestais. Tie gestai - ne ženklai ir ne kūno judesiai, bet tikro laisvumo veiksmi, dosnumo ir humoro veiksmi. Gestu, skirtu dvasiai, kovotojas išreiškia ką turi geriausio ir tyliai pasiūlo tai abstraktui.
